

Minningarorð um Arna Toftegaard

10. juni 1947 – 24. apríl 2016

Góði babba.

Í apríl mánað síðsta ár andaðist tú – tú orkaði ikki meira. Ein strævin tíð hevði verið frammanundan við alvorligari sjúku og nógvari pínu. Tann 7. mai bleiv tú jarðaður á Thurø Kirkegard í Danmark. Sólin skein oman og niðan, og dagurin var so sera vakur. Títt gravstað liggur á einum skráningi við útsýni yvir sjógvin – hevði tú bert sæð hvussu pent har er. Til jarðarferð tína vóru fleiri, sum ynsktu at siga nøkur orð. Hesi orð vóru síðan stykkað saman til eina minningarrøðu, sum eg handaði prestinum. Presturin las upp hesa minningarrøðu í kirkjuni, og lótan var sera hátíðarlig og vøkur.

Góði babba, saknurin er stórus – hvíl í friði.

Dóttir tín Anita

Mindetale: "Arne var fra Færøerne og er opvokset i bygden Fuglefjord. Da han som ganske ung mødte Sunrid flyttede de til Toftir, Sunrids hjembygd. Her boede han sidenhen, i et dejligt hus med en så skøn udsigt til havet. Havet var Arnes kald. Han startede sin karriere som havfisker som 14 årig og arbejdede på havet til han som 67-årig måtte stoppe på grund af sygdom. Han fiskede oppe i Barentshavet i stormende vinterdage i 20-30 graders frost, han fiskede i grønlandske og islandske farvande, på New Foundland, og selvfølgelig også på de færøske fiskebanker. Man kan tro, at når man har sejlet og fisket i så mange år, så er man virkelig træt af det når man er hjemme, - men ikke Arne. I de tidlige morgenstunder, når Arne ikke var til søs, var det rutine at stå op, tage fiskestangen på nakken og ud at fiske. Det var ned til havnen eller op i fjeldene til de store søer. Fangsten var ofte stor og han frydede sig over at samle et forråd af mad, som han gavmildt delte ud af. De fleste af os som er samlet her, mindes at Arne ofte lige kom forbi med noget af fangsten. Arne kom for det meste hastende ind til familie og venner iført sin kedeldragt, slyngede en lækker, veltilberedt torsk på bordet med mange ideer til tilberedelsen. Hastigt ja, for Arne havde travlt, var lidt rastløs og skulle videre med

sin gøren og daglige ærinder. Det at fange, tilberede og lave god mad var Arne kendt for, og heldigvis vidste han selv, at han var en dygtig kok. Hvor ofte har vi ikke hørt hans udsagn: "jeg er verdens bedste kok". Til søs fik Arne også lov til at kokkerere. På skibet "Volenteer", hvor Arne havde været både skipper og styrmand, var han desuden skibskok i en periode og det nød han. Jack, som var ejer af skibet, mødte Arne som helt ung idet han var Sunrids storebror og de udviklede et livslangt venskab. De var ofte til søs sammen, havde fælles interesser, hjalp hinanden med alt muligt og været meget sammen i alle årene. Da Arne blev indlagt, var det helt naturligt for ham at betro Jack sit hus og praktiske gøremål, så meget tillid var der mellem de to. Sunrid og Arne fik datteren Anita, og de flyttede til Danmark i 1976. Arne flyttede ikke med, men trods en opvækst i Danmark uden en far, havde de hver sommer sammen på Færøerne. Mange naturoplevelser blev det til, og foruden at lære at fiske, var der også altid plads til at bygge små huse, have kæledyr og fylde huset med venner. Hvis kontakten mellem far og datter igennem vinteren blev sporadisk, gjorde det ikke så meget. Med mormor, moster og onkel i samme bygd, vidste man altid, hvad hinanden foretog sig.

Arne havde 2 søskende, Sonja og Edvin, som han holdt meget af. Med storesøster Sonja, knyttede Arne sig tæt. Arne har igennem sit liv tilbragt megen tid med Sonja, hendes mand Sverri og deres 4 børn, Elisabeth, Nikkel, Sølva og Bjørg. Han besøgte dem tit i Fuglefjord, kom med fisk, jumbobøger og var den sjoveste julemand. Savnet var stort da hele familien flyttede til Danmark, men det stoppede ikke Arne. Hvor mange gange har Arne ikke siddet ude på Terrassen på Pengekrogen i Svendborg - bare sådan lige pludselig? Ja, sådan gjorde Arne, han mente ikke det var nødvendigt at melde sin ankomst. Sonja og Sverri åbnede glædeligt deres hjem, selv om de aldrig vidste hvor længe han blev eller hvornår han tog hjem igen.

Senere i livet mødte Arne Birthe fra Fyn, og de fik Unn og Daniel

sammen. Børnene havde deres barndom i Danmark og her fandt Arne på gode råd. Han sørgede for ikke at være til søs i sommerperioderne og købte sig en campingvogn, som han satte på Thurø campingplads. Mange somre er blevet nydt på Thurø og her samlede Arne sine kære omkring sig. Unn og Daniel, deres venner og Sonjas familie med børn og børnebørn har haft mange gode stunder med Arne på campingpladsen. Der var højt til himlen og en uformel stemning, som alle nød, især Arne. Der blev gået ture, badet, grillet, spist is og ikke mindst spillet minigolf. Arne talte tit om de skønneste somre på Thurø og om de dejlige venskaber han byggede op på campingpladsen. Nogle af vennerne kom også til Færøerne på besøg, hvilket Arne glædede sig over. At vise Færøerne frem, og at inddrage naturen var Arne særdeles god til. Det at alle 3 børn er så glade for naturen, er Arnes værk.

Arne var en hyggelig, vittig, og rummelig person, som mange vil huske med et glimt i øjet. Han har givet mange gode stunder til børn, børnebørn, niecer, nevøer og deres børn, for ikke at glemme venner til alle disse nævnte. Dette især fordi han altid tog børn med ud for at fiske, hvor det allervigtigste var at de selv skulle "aflive", og rense fisken, så de fik det hele med. Dette blev gjort med nøje observation og selvfølgelig med en rigtig fiskedolk, så man kunne få lov til at føle sig ret så voksen. Derudover tog Arne altid børn med sig ud i naturen, især har sønen "Toftavatn" mange gode minder. Her blev slået telt op, fundet fiskestænger og fiskebræt frem, og derefter blev der fisket til den store guldmedalje. Aftensmaden var det man havde fisket, så selv om både sæbe og tandbørster til natten sandsynligvis var glemt, havde man haft en enestående oplevelse.

Selv om Arne i mange år boede alene og med børn og familie i Danmark, var han aldrig ensom. Der kom altid mange på visit hos Arne i hans hus på Toftir. Hans kælder med bordtennis-bord, havde næsten altid åbent hus. Både sø-kammerater, slægtninge,

venner og de unge fra bygden har haft mange gode stunder i Arnes kælder. Der blev fortalt mange og sjove historier hos Arne, og han holdt meget af denne vittige og kammeratslige tone, som alle - inklusive ham selv, bidrog med. Da Arne lå på hospitalet, kom der også mange gæster på besøg og han kunne ikke dy sig for en ironisk kommentar, som så ofte kendetegnede ham: "Jeg var da klar over at jeg kendte mange mennesker, men at jeg var så afholdt, det anede jeg ikke". Arne var en ydmyg mand og levede et beskedent liv, alligevel var han så rig. At kunne opleve at have mange gode og positive relationer, siges at gøre en lykkelig. Vi hørte heller aldrig Arne brokke sig, tale grimt om andre eller give udtryk for utilfredshed. Mon ikke Arne var ganske tilfreds/lykkelig?

Det optimistiske sind, og hans beskedenhed, skinnede meget igennem under Arnes sidste tid, hvor han var hårdt ramt af alvorlig, invaderende sygdom. Han var afholdt af plejepersonalet, som nævnte ham som nem, ukompliceret og en sjov patient. Til trods for at han på kort tid blev meget afkræftet, var han positiv, vittig, optimistisk og meget nærværende. Han spurgte interesseret til alle i sin omgangskreds, både nære og fjerne og mistede aldrig lysten til at høre om, hvad der skete rundt omkring. Vi vil huske Arne som en

positiv, smilende, tolerant, ydmyg, sjov og nærværende mand.

At Arne bliver begravet i dag her i Thurø kirke er hans eget valg. Trods sygdom og hospitals indlæggelse, formåede han at få skrevet ned og talt om hans sidste ønsker. Han kontaktede endda bedefirmaet selv, så alt kunne blive klart. Når vi afslutter gudstjenesten i dag, skal vi spille Kim Larsens sang: "Om lidt bliver her stille", hvilket han også specifikt har valgt. I sangen spørges der: "Fik du set det du ville, fik du hørt din melodi...? Det tror vi appellerede til Arne, og vi tror på at han fik set det han ville - en mand som har sejlet på de store have, altid levet i frihed og ude i den mægtige natur, omringet af gode relationer, som han har beriget med historier og masser af smil.

Arnes børn, Unn, Daniel og Anita, vil takke alle som er kommet her i dag og håber at se alle til minde-sammenkomst hos Sonja og Sverri i Svendborg efter bisættelsen. De vil også gerne takke for forståelse, omsorg og støtte under Arnes sygdom og død. Stor tak til alle dem som har besøgt Arne på hospitalet, ringet til ham, siddet hos ham og passet hus, post og andre ærinder under en lang indlæggelse. Speciel tak til Sonja og Sverri, Jan, Evy og Jack. Uden jeres ekstra indsats ville det hele have været for svært."